

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 20 grudnia 2023 r. w sprawie T-415/21, Banca Popolare di Bari/Komisja, wniesione w dniu 26 lutego 2024 r. przez BdM Banca SpA, dawniej Banca Popolare di Bari SpA

(Sprawa C-145/24 P)

(C/2024/2602)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: BdM Banca SpA, dawniej Banca Popolare di Bari SpA (przedstawiciele: adwokaci A. Zoppini, D. Gallo, G. Parisi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- (i) uchylenie wyroku Sądu z dnia 20 grudnia 2023 r. w sprawie T-415/21, EU:T:2023:833, w zakresie, w jakim Sąd:
  - a) uznał skargę za niedopuszczalną w odniesieniu do szkody związanej ze zmniejszeniem liczby pracowników;
  - b) nie uznał bezprawnego zachowania Komisji za wystarczająco istotne naruszenie;
  - c) nie wypowiedział się w przedmiocie istnienia lub określenia wysokości szkody poniesionej przez bank i stwierdził brak związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem Komisji a szkodą poniesioną przez bank;
- (ii) i w konsekwencji na mocy art. 61 Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:
  - a) wydanie ostatecznego orzeczenia w sprawie i zasądzenie na podstawie wszystkich powodów przedstawionych w pismach złożonych w pierwszej instancji, w tym odnośnie do istnienia i określenia wysokości szkody, od Unii, reprezentowanej przez Komisję, na rzecz wnoszącego odwołanie kwoty 203,3 mln EUR tytułem naprawienia szkody majątkowej oraz odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną zaskarżoną decyzją, którą należy obliczyć w oparciu o zasadę słuszności, jak też kosztów postępowania w obu instancjach;
  - b) tytułem żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w celu rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań wnoszącego odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty.

1. Naruszenie art. 46 ust. 1 zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w zakresie, w jakim Sąd uznał skargę za niedopuszczalną w odniesieniu do szkody związanej ze zmniejszeniem liczby pracowników. W szczególności Sąd błędnie zastosował ten przepis, ponieważ w oczywisty sposób nie można było uznać, że szkoda podnoszona przez BdM Banca SpA wystąpiła natychmiastowo, gdyż zmaterializowała się ona dopiero z upływem czasu, stopniowo wraz z konkretnym zmniejszeniem liczby pracowników instytucji kredytowej.
2. Naruszenie art. 340 ust. 2 TFUE w zakresie, w jakim Sąd nie stwierdził, że bezprawne zachowanie Komisji stanowiło wystarczająco istotne naruszenie. W szczególności Sąd powinien był stwierdzić, że Komisja nie dysponowała zakresem uznania w odniesieniu do stosowania art. 107 ust. 1 TFUE i w konsekwencji uznać i stwierdzić „wystarczająco istotne naruszenie” tego postanowienia przez Komisję. W każdym razie Sąd nie mógł oprzeć się na złożonym stanie faktycznym.

znym i prawnym sprawy, który był przedmiotem decyzji ⁽¹⁾, jako kryterium oceny istnienia wystarczająco istotnego naruszenia, ponieważ z jednej strony kryterium tej złożoności jest utrwalone wyłącznie w orzecznictwie, w którym badane są skargi na decyzje Komisji, podczas gdy wątpliwe jest, czy może ono zostać wykorzystane w ramach skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej, gdyż nie wydaje się, aby Trybunał kiedykolwiek z niego skorzystał w tym kontekście. Z drugiej strony, gdyby przeniesienie takiego rozumowania można było również dopuszczalne w kontekście skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej, należy przede wszystkim zauważyć, że ta podnoszona złożoność została już wcześniej wykluczona przez Sąd w wyroku z dnia 19 marca 2019 r., a następnie przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z dnia 2 marca 2021 r.

3. Naruszenie art. 340 ust. 2 TFUE oraz art. 91 lit. e) i art. 96 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej w zakresie, w jakim Sąd stwierdził brak związku przyczynowego między bezprawnym zachowaniem Komisji a szkodą poniesioną przez BdM Banca SpA. W szczególności, wykluczając istnienie związku przyczynowego ze względu na to, że BdM Banca SpA nie wyodrębniła swoich klientów od klientów Tercas, Sąd naruszył art. 340 ust. 2 TFUE, ponieważ okoliczność ta jest nieistotna w niniejszej sprawie, gdyż po włączeniu Tercas do BdM Banca SpA (wówczas Banca Popolare di Bari) nie było możliwe rozróżnienie klientów obu tych podmiotów. Ponadto Sąd błędnie zastosował art. 340 TFUE, orzekając, że dobrowolna interwencja FITD na rzecz Tercas jest okolicznością, która może spowodować brak związku przyczynowego, ponieważ z punktu widzenia klienta BdM Banca SpA rozwiązanie awaryjne przyjęte przez Tercas wydawało się znacznie bardziej skomplikowane niż scenariusz przewidziany w poprzednim biznesplanie, a tym samym sytuacja faktyczna, która zaistniała również w następstwie szerokiego rozgłosu medialnego, wywołała niepewność co do udanego wyniku procesu integracji Tercas i Caripe oraz, bardziej ogólnie, co do zdolności BdM Banca SpA do realizacji własnych celów strategicznych w sytuacji równowagi gospodarczej i kapitałowej, co zostało przedstawione i udokumentowane w trakcie postępowania w pierwszej instancji przez BdM Banca SpA. Następnie Sąd błędnie oparł się na swoim wcześniejszym wyroku w sprawie *Fondazione Cassa di Risparmio di Pesaro*, który dotyczył w rzeczywistości sytuacji, w której Komisja ograniczyła się do zakwestionowania istnienia pomocy, lecz nie wydała żadnej decyzji, podczas gdy w tej sprawie Komisja wydała wiążącą decyzję. Ponadto Sąd błędnie uznał, że istnieją inne czynniki niż decyzja, które przyczyniły się do powstania szkody poniesionej przez BdM Banca SpA, ponieważ istnienie innych zdarzeń, które mogły przyczynić się do powstania szkody podnoszonej przez BdM Banca SpA, nie uchyla odpowiedzialności Komisji i istnienia związku przyczynowego, i mogą one co najwyżej mieć wpływ na ustalenie wysokości odszkodowania. Wreszcie bezpodstawne jest stwierdzenie Sądu, w którym ograniczył się do uznania, iż ekspertyzy przedstawione przez wnoszącą odwołanie były zasadniczo niewiarygodne, ponieważ opierały się na dowodach przedstawionych przez BdM Banca SpA, mając na uwadze, że w braku różnych dowodów przedstawionych przez Komisję i uznawszy, że nie dysponuje ekspertyzą, jak przewidziano w regulaminie postępowania, jest oczywiste, że Sąd powinien był oprzeć się na ekspertyzach przedstawionych przez wnoszącego odwołanie.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji Europejskiej (UE) 2016/1208 z dnia 23 grudnia 2015 r. w sprawie pomocy państwa SA.39451 (2015/C) (ex 2015/NN) wdrożonej przez Włochy na rzecz bancu Tercas (Dz.U. 2016, L 203, s. 1).